

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121573029
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Brniaková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121573029.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Brniakovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 01 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: F. E. H., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom Q. XXX/XXX, XXX XX C., zastúpená splnomocneným zástupcom: Občianske združenie OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie sumy 5.633,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 32Csp/8/2022-112 zo dňa 16.02.2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 32Csp/8/2022-112 zo dňa 16.02.2023 vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Výrok I. a výrok II. rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 32Csp/8/2022-112 zo dňa 16.02.2023 zostávajú nedotknuté.

III. Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom č. k. 32Csp/8/2022-112 zo dňa 16.02.2023 Okresný súd Žilina uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.355,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.355,74 eur od 12.11.2021 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach vo výške 50,- eur mesačne splatných vždy do 25. dňa v mesiaci počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom nadobudol tento rozsudok právoplatnosť s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 69,82 % (výrok III.).

Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že si žalobca uplatňoval voči žalovanej nárok vzniknutý zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V nadväznosti na takýto charakter zmluvného vzťahu a na zákon č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzatvorenia zmluvy podrobil zmluvu prieskumu, či spĺňa všetky povinné náležitosti

v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona, a teda či nie je dôvod skonštatovať, že sa jedná o úver bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie zistil, že zmluva bola uzatvorená v predpísanej forme, avšak absentuje v nej náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne sa v zmluve nenachádza správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Samotná zmluva totiž uvádza údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj len „RPMN“) vo výške 16,1 %, pričom zároveň uvádza RPMN vypočítanú s dátumom poskytnutia úveru 18.02.2020. Už uvedené zakladá chybu pri výpočte RPMN, keď úver bol preukázateľne poskytnutý dňa 27.01.2020. V dôsledku tejto nezrovnalosti možno

konštatovať, že zmluva o úvere neobsahuje údaj zodpovedajúci ročnej percentuálnej miere nákladov v neprospech spotrebiteľa. Nedostatočnú špecifikáciu údajov v zmluve v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, podľa ktorého žalobca dostatočne neskúmal bonitu žalovanej, pretože

z listinných dôkazov, ktoré žalobca predložil, a to interný doklad, úverová správa z registrov dlžníkov a z výpisov z účtu žalovanej, ako aj z bodu 4. - 27. zmluvy, je zrejmé, že žalobca skúmal bonitu žalovanej. Keďže súd vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov, žalovanej uložil povinnosť vrátiť žalobcovi iba istinu, teda sumu, ktorú jej žalobca poskytol - sumu 5.770,- eur, od ktorej je potrebné odrátať platby žalovanou už vykonané vo výške 414,26 eur, na základe čoho bola žalovanej uložená povinnosť vrátiť žalobcovi sumu 5.355,74 eur. V prevyšujúcej istine a pokiaľ ide o zmluvné úroky (sumu 716,87 eur) žalobu zamietol. Pokiaľ ide o úroky z omeškania uplatnené žalobcom vo výške 5 % ročne od 12.11.2021, tie boli priznané vo výške 5 % ročne, avšak zo sumy istiny, ktorá bola súdom žalobcovi priznaná vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V bodoch 27. a 28. súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie, v rámci ktorého žalovanej povolil splátky peňažnej pohľadávky, na zaplatenie ktorej bola rozsudkom zaviazaná. V tejto súvislosti uviedol, že preskúmal osobné a majetkové pomery žalovanej, pričom z lustrácie v Sociálnej poisťovni zistil, že vymeriavací základ vo vzťahu k príjmu žalovanej za obdobie roku 2022 bol v priemernej výške 1.271,46 eur, z ktorej sumy bola odvádzaná daň aj poisťné. Podľa vyjadrenia žalovanej jej priemerný mesačný príjem je približne 930,- eur, čo korešponduje

so záznamom lustrácie v Sociálnej poisťovni. Mesačné náklady žalovanej zahŕňajú sumu 834,- eur na pôžičky pre spoločnosti Silverside 223,- eur, ZINC EUR 114,- eur, PORT. SYSTEM 24,- eur, WIESMAKER 109,50 eur CETELEM 200,- eur, Žltý melon 27,- eur, HOME CREDIT 100,- eur + 41,80 eur, NUXO 10,- eur. Ďalšie mesačné náklady má vo výške 80,- eur na plyn a elektrinu. Má ešte nezaopatrené dieťa narodené v roku XXXX, ktoré študuje.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi ako úspešnej strane sporu vo väčšom rozsahu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,82 %, čo predstavuje čistý úspech žalobcu v konaní pri zohľadnení čiastočného zamietnutia žaloby. V tejto časti odôvodnenia súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom prípade nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa v tvrdeniach žalovanej, že žalobca poskytol žalovanej viacero úverov bez skúmania bonity, žalovanú dostal do takýchto problémov, nakoľko bolo zrejmé, že nebude môcť úvery skôr či neskôr splácať. Poukázal na to, že žalobca skúmal bonitu žalovanej, ako je skonštatované v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku a navyše žalovaná je spôsobilá na právne úkony v plnom rozsahu, preto najlepšie vedela posúdiť svoje možnosti, či si môže vziať ďalší úver alebo nie.

2. Proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná cestou splnomocneného zástupcu včas odvolanie podaním zo dňa 05.04.2023. Na odôvodnenie citovala úpravu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP.

V nadväznosti na judikatúru Ústavného súdu SR uvedenú v odvolaní poukázala na právo na spravodlivý súdny proces, ktoré je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Uviedla, že súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Tomu musí zodpovedať štruktúra i obsah odôvodnenia rozhodnutia. Vyváženosť, stručnosť

a jednoduchosť je požiadavkou na obsahovú primeranosť dôvodov rozhodnutia, jeho zrozumiteľnosť a výstižnosť je prejavom originality veci a individualizácie prístupu k nej súdom; len samotná rozsiahlosť nepredukuje zachovanie účelu odôvodnenia rozhodnutia a nezabezpečuje jeho správnosť.

Súd sa v danom prípade vôbec nevysporiadal s námietkami žalovanej o nezisťovaní jej bonity, ako i o možnosti nepriznať trovy úspešnej strane sporu. Voči žalovanej sa

na Okresnom súde v Žiline vedie viacero súdnych konaní, ktorým predchádzali upomínacie konania na Okresného súdu Banská Bystrica (5Up/1502/2021 - 25Csp/8/2022 - právoplatne skončené s možnosťou splátok, 1Up/20/2022, 38Up/1997/2021 - 49Csp/8/2022 - právoplatne ukončené). Všetky konania sú vedené žalobcom, ktorý žalovanej poskytol štyri úvery a ani

pri jednom nebola skúmaná jej bonita. Takýmto sofistikovaným spôsobom, keďže žalovaná nie je schopná splatiť dlžné sumy veriteľovi, boli podané na žalovanú štyri obsahovo rovnaké žaloby s jasným zámerom v každom konaní si nechať priznať trovy, ktoré jej dlžné sumy navýšia a bude

ohrozené následné možné exekučné konanie. Žalovaná sa dostala do dlhovej pasce práve na základe jej nedostatočného príjmu, ktorý ani pri poskytovaní úverov žalobca nepožadoval, rovnako ako nepožadoval jej rodinné pomery a výdaje, ktoré jej sťažovali normálne fungovanie. Z priloženého čestného prehlásenia je zrejmé, že žalovaná má veľa úverov, ktoré doposiaľ spláca, ako i to, že jej finančná situácia je nedostatočná z pohľadu bezproblémového prežitia. Skúmanie bonity nepozostáva iba z výpisu úverového registra, ale hlavne z príjmov a výdavkov dlžníka, a teda sa žalovaná nestotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v odseku 20. rozsudku súdu prvej inštancie. Je zrejmé, že žalovaná nemala finančné prostriedky na splácanie úveru, pretože mala súčasne niekoľko úverov u nebankových a bankových subjektov, o čom svedčí jej výpis z účtu, ako i čestné prehlásenie, aké úvery ešte aj v súčasnosti spláca a aké pravidelné výdaje má. Jej príjem nepokryje ani jej splátky úverov, čo bolo dôvodom, aby súd prvej inštancie aplikoval § 257 CSP. Skonštatovaná skutočnosť vyplývajúca z rozsudku súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný, je dôvodom, pre ktorý nie je možné žalobcovi priznať trovy v konaní, keďže ako právne uvedomelý poskytol žalovanej viacero úverov bez skúmania bonity a dostal ju tak do platobnej neschopnosti sám svojím konaním. Bolo zrejmé, že skôr či neskôr prestane úver splácať a žalobca si uplatní právo na súde. O trovách konania mohol rozhodnúť aj s poukazom na § 257 CSP a nie podľa § 255 CSP a §256 CSP, ako je v odôvodnení. Vo vzťahu k úprave podľa § 257 CSP žalovaná uviedla, že toto ustanovenie dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti daného prípadu. Do úvahy treba vziať tiež okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť aj na postoj strán v konaní. Žalovaná nevedela v čase uzatvárania zmluvy, aké povinnosti má žalobca voči nej ako spotrebiteľke. Ona potrebovala peniaze na preklopenie nefahkej finančnej situácie, do ktorej sa dostala práve nespĺnením zákonných podmienok veriteľa. Žalobca mohol pri neplatení úverov zo strany žalovanej podať jednu žalobu, keďže zmluvy, návrh žaloby a vyjadrenia sú úplne totožné, menia sa iba sumy, ktoré boli žalovanej poskytnuté. Žalovanej v dvoch prípadoch boli trovy priznané miestne príslušným súdom, napríklad sp. zn. 49Csp/8/2022, 25Csp/8/2022. Žalovaná poukazuje na prísnu aplikáciu ustanovení o náhrade trov konania, ktorá môže viesť k nežiaducim tvrdom, a preto žiada, aby žalobcovi nebol nárok na náhradu trov priznaný. V nadväznosti na označenú literatúru, závery z ktorej žalovaná v odôvodnení odvolania cituje, uzatvára, že konanie žalobcu je nedôstojné a v rozpore s dobrými mravmi, takéto konanie nemôže za žiadnych okolností požívať právnu ochranu. Aj preto navrhuje, aby súd trovy žalobcovi nepriznal. V napadnutej časti, teda vo výroku III., navrhuje rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie, prípadne zmeniť tak, že sa náhrada trov stranám nepriznáva.

3. Podaním zo dňa 26.04.2023 sa k odvolaniu vyjadril žalobca. Poukázal na odsek 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku a uviedol, že žalobca výdavky a príjmy žalovanej skúmal z predloženého výpisu z bankového účtu, ktorý je súčasťou spisového materiálu. Pokiaľ žalovaná uvádza, že má viacero úverových vzťahov, svedčí to len o jej nezodpovednosti a nie je to dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania pre čiastočne úspešného žalobcu v konaní.

4. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), preskúmal výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. podľa § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v odvolaní napadnutom rozsahu, teda vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Tento zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

8. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovanej o absencii skúmania bonity žalovanej žalobcom, jej rodinných a sociálnych pomerov pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absencii zohľadnenia iných úverových vzťahov a čerpania prostriedkov žalovanou z týchto vzťahov, odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia argumentácia žalovanej nemôže obstať. Je potrebné si uvedomiť, že ide o tvrdenia žalovanej, ktoré nevymedzujú žiadne osobitné okolnosti, ktoré by sa vzťahovali k vecnému posúdeniu prípadu a ktoré by mohli byť vyhodnotené ako dôvody hodné osobitného zreteľa pre účely aplikácie § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Uvedené skutkové tvrdenia žalovanej sú skutkovými tvrdeniami, ktoré sa týkajú rozhodovania o nároku, ktorý bol uplatnený žalobcom vo veci, vrátane skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie a jeho právneho posúdenia, ktoré tvorí okolnosti predmetu sporu, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Odvolací súd (i s poukazom na závery podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/332/2017 zo dňa 29.03.2018) konštatuje, že predmet sporu nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP.

9. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania mal súd prvej inštancie aplikovať úpravu podľa § 257 CSP a nie podľa § 255 CSP, § 256 CSP, nie je táto námietka odvolacím súdom hodnotená ako dôvodná. Primárne odvolací súd zvyrazňuje, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v nadväznosti

na meritórne rozhodnutie veci, a teda výlučne podľa § 255 CSP a nie aj podľa § 256 CSP.

Vo vzťahu k úprave podľa § 257 CSP považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než vyplynú z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, prihliada na postoj subjektov v konaní, prípadne na iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Východiskom pre hodnotenie toho, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, je pomerne bohatá judikatúra súdov k ustanoveniu § 150 ods. 1 OSP, ktorého účel a podmienky sú v podstate totožné s aktuálne účinným ustanovením § 257 CSP. Vyplýva z nej, že

pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať tak na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy konania, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy však treba zobrať tiež okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán v konaní (uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo 5/2011 zo dňa 18.01.2012).

10. V nadväznosti na všeobecné východiská uvedené v predchádzajúcom odseku odvolací súd dopĺňa pre pomery prejednávanej veci, že dôvody vedúce k aplikácii úpravy § 257 CSP musia nevyhnutne spĺňať svojou povahou požiadavku výnimočnosti. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní takéto dôvody nevymedzila. Odvolací súd sa stotožňuje s vecne správnymi závermi súdu prvej inštancie o potrebe právneho posúdenia veci, pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania, v nadväznosti na meritórne rozhodnutie, teda podľa § 255 ods. 1 CSP. Toto rozhodnutie v plnom rozsahu zohľadňuje čiastočné zamietnutie žaloby a priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania práve v nadväznosti na meritórne rozhodnutie (v ktorom je už zohľadnené, že súd prvej inštancie vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov) v rozsahu 69,82 %, čo zodpovedá čistému úspechu žalobcu v konaní. Súd prvej inštancie mal o všetkých relevantných skutočnostiach, ktorými žalovaná odôvodňuje uvedené odvolacie návrhy (vrátane aktuálnych osobných a majetkových pomerov žalovanej) vedomosť a po ich vyhodnotení prijal záver, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a nárok na náhradu trov konania žalobcu posúdil na základe aplikácie § 255 ods. 1 CSP. Záver, na základe ktorého súd prvej inštancie nepristúpil k aplikácii § 257 CSP a nevzhladol v danom prípade dôvody hodné osobitného zreteľa, v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne zdôvodnil a v tejto časti odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti vyplývajúce z úpravy podľa § 220 ods. 2 CSP.

11. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala nedôstojnosť a rozpor s dobrými mravmi vo vzťahu ku konaniu žalobcu, odvolací súd nehodnotí túto námietku ako dôvodnú. Žalovaná uzatvorila predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za dojednaní konkrétnych zmluvných podmienok, ktoré však nedodržala a v dôsledku toho bol žalobca nútený svoj nárok voči nej uplatniť súdnou cestou. K tomu žalobca pristúpil po predchádzajúcej predžalobnej výzve zo dňa 12.11.2021 (č. listu 7, 8 spisového materiálu). Za týchto okolností nie je namieste hodnotiť konanie žalobcu pri uplatnení jeho práv z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere súdnou cestou ako rozporné s dobrými mravmi. Odvolací súd poznamenáva, že úprava podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, prichádza do úvahy pri posudzovaní hmotnoprávných nárokov účastníkov súkromnoprávných vzťahov a nie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania na základe procesnoprávnej úpravy vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku, všetko nezávisle na skutočnosti prípadného uplatnenia ďalších pohľadávok žalobcu voči žalovanej na základe iných úverových vzťahov a nezávisle na skutočnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania v týchto konaniach.

12. Na základe záveru o nedôvodnosti odvolacích námietok žalovanej odvolací súd konštatuje, že žalovanou v odvolaní uplatnené odvolacie dôvody naplnené neboli a keďže odvolací súd nezistil ani vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré prihliada, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), rozhodol podľa § 387 ods. 1 CSP o potvrdení napadnutého výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, zohľadniac skutočnosť, že stranou v odvolacom konaní úspešnou bol žalobca, v nadväznosti na čo mu bola voči žalovanej priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

14. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).